

DW: Καμία αποζημίωση για το παιδομάζωμα των SS

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Η νεολαία του Χίτλερ παρελαύνει (1933)/Φωτογραφία: AP

Οι ναζί είχαν αρπάξει και εκγερμανίσει περί τα 200.000 παιδιά από την Πολωνία κατά τη διάρκεια της κατοχής στη χώρα. Γερμανικό δικαστήριο απέρριψε προσφυγή για καταβολή αποζημιώσεων.

Ο άνδρας που προσέφυγε στο δικαστήριο ήταν ένα από τα παιδιά που είχαν απαχθεί από τους ναζί ως παιδί το 1942 από την κατεχόμενη Πολωνία. Μεγάλωσε στη μικρή πόλη Λέμγκο της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας και δεν έμαθε ποτέ

τίποτα για τις ρίζες του.

«Ακόμη υποφέρω επειδή δεν γνωρίζω ποιοι είναι οι γονείς μου», εξομολογείται ο Χέρμαν Λύντεκιντ, συνταξιούχος μηχανικός στο Μπαντ Ντύρχαϊμ, στον Μέλανα Δρυμό.

Παρά το γεγονός ότι μπορεί να υπάρχουν χιλιάδες αντίστοιχες περιπτώσεις, λίγοι έχουν το θάρρος να μιλήσουν ανοιχτά όπως ο Χέρμαν Λύντεκιντ. Με την προσφυγή του ζήτησε ένα εφάπαξ ποσό ως αποζημίωση για την απαγωγή του. Ωστόσο, το πρωτεύον για τον ίδιο δεν είναι να εισπράξει χρήματα, αλλά «να μας αναγνωρίσει η Γερμανία ως θύματα», τονίζει.

Η προ ημερών απόφαση του Διοικητικού Δικαστηρίου της Κολωνίας να μην αναγνωρίσει τελικά το δικαίωμά του σε αποζημίωση, τον απογοήτευσε ιδιαίτερα.

***«Σε λίγα χρόνια δεν θα υπάρχουμε καν. Έτσι το πρόβλημα θα λυθεί από μόνο του με βιολογικό τρόπο. Αυτό θέλει η Γερμανία;»
απορεί ο Χέρμαν Λύντεκιντ.***

Το δικαστήριο της Κολωνίας αναγνώρισε μεν τη σοβαρή αδικία που υπέστη ο προσφεύγων, ωστόσο επιχειρηματολόγησε ότι μέχρι σήμερα δεν υπήρξαν αποζημιώσεις για «κλεμμένα παιδιά» και ότι το δικαστήριο δεν είναι σε θέση να διευρύνει με επιπρόσθετες κατηγορίες ατόμων την ομάδα θυμάτων που αναγνωρίζονται από σχετικές νομικές διατάξεις.

Αυτές οι διατάξεις προβλέπουν ότι η Γερμανία καταβάλλει στο πλαίσιο του Γενικού Νόμου περί Επιπτώσεων του Πολέμου χρηματικά ποσά για τη στήριξη ατόμων που έχουν πέσει θύματα άδικων μέτρων των ναζί. Πρόκειται για άτομα που «λόγω κάποιας κοινωνικής ή προσωπικής συμπεριφοράς ή εξαιτίας ιδιαίτερων προσωπικών χαρακτηριστικών, όπως για παράδειγμα ψυχικών αναπηριών, αντιμετώπιστηκαν εχθρικά από το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς».

Σύμφωνα με το δικαστήριο, η περίπτωση του Χέρμαν Λύντεκιντ δεν καλύπτεται από την προαναφερθείσα κατηγορία ατόμων. Αιτιολογώντας την απόφασή του, το δικαστήριο επισήμανε μεταξύ άλλων ότι παιδιά όπως ο Λύντεκιντ δεν αντιμετώπιστηκαν από τους ναζί ως «κατώτερης ποιότητας», αλλά ως το ακριβώς αντίθετο και ως εκ τούτου έπεφταν θύματα απαγωγής με στόχο να ενισχύσουν «την άρια φυλή».

Η ρατσιστική ιδεολογία των ναζί

Ήδη από το 1938 ο επικεφαλής των SS Χάινριχ Χίμλερ είχε διαμηνύσει ότι

«πραγματικά σκοπεύω να φέρω τευτονικό αίμα, να αρπάξω και να κλέψω όπου μπορώ». Τα επόμενα χρόνια οι ναζί προχώρησαν συστηματικά σε αρπαγές παιδιών από τις οικογένειές τους ή από ορφανοτροφεία των χωρών της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης που βρίσκονται υπό κατοχή και τα μετέφεραν στη Γερμανία.

Εκεί εκγερμανίζονταν με βάνουσες μεθόδους σε άσυλα που ανήκαν σε έναν σύλλογο των SS. Τα ονόματά τους άλλαζαν στη συνέχεια και η πραγματική τους ταυτότητα δεν αποκαλυπτόταν στις ανάδοχες οικογένειες που αναλάμβαναν τη φροντίδα τους.

Η επιχειρηματολογία της γερμανικής δικαιοσύνης για τις περιπτώσεις παιδιών όπως ο ίδιος είναι για τον Χέρμαν Λύντεκιντ «παράλογη και ντροπιαστική». Εδώ και χρόνια ψάχνει δικαίωση μέσω του συνδέσμου «Κλεμμένα παιδιά – ξεχασμένα θύματα», ο οποίος έχει λάβει επανειλημμένα αρνητικές απαντήσεις εκ μέρους γερμανικών αρχών.

Ο σύλλογος ιδρύθηκε από τον Κρίστοφ Σβαρτς, δάσκαλο και χομπίστα ιστορικό από το Φράιμπουργκ. «Το γεγονός ότι τα θύματα έρχονται και πάλι σήμερα, δεκαετίες μετά, αντιμέτωπα με την απορριπτική στάση των γερμανικών αρχών, συνιστά νέα ταπείνωση και νέο τραύμα για αυτά», υπογραμμίζει ο Κρίστοφ Σβαρτς.

Πηγή: DW